המפקד!

(המשך מעמוד 25)

שנכנס לתפקידו. „וזה לא חסר לי,“ הוא אומר. „הצבנו סטנדרטים גבוהים מאד. השוטרים הם דוגמה ומופת.“

קשה לראות ברחוב שוטר שאינו לבוש כיאות, או שאינו חובש כובע. מספרים ש־ביום חמסין, כאשר השוטרים היו לבושים מדי־חורף מצמר, עזב הממ״ר את הליש־כה, ביטל פגישות והתחיל להסתובב בעיר מכופתר וחבוש כובע. „שלא יחשבו שהם סובלים בחום, והקצין מבלה בחדר ממו־זג,“ אומר תורג׳מן.

„אנחנו חברים“

א ברהם תורג׳מן יודע את שמות כל השוטרים במרחב. הוא יודע מי מוצב איפה, ומה הוא עושה ברגע זה. כל שוטר חדש מתקבל אצלו לשיחה, והוא המחליט היכן להציבו.

לפעמים הוא מתקשר לקצין ושואל לשלום אחד השוטרים. הקצין נבוך. אין הוא יודע את שמו של פקודו. אבל הממ״ר מזכיר לו במה מדובר.

במיסגרת הדיווחים השוטפים הוא מחייב למסור מידע על כל בעייה שיש לאנ־שים. שוטר חלה — הממ״ר הוא הרא־שון לבוא ולבקר. מספרים עליו שהוא אפילו יודע על מצבי־הרוח אצל הקצינים, מי נפרד מהחברה שלו, ומי יוצא קבוע עם בחורה.

בתחילה פחדו ממנו. היה מי שסיפר כי

„בעד זנות מאורגנת“

„יבוא אחד קשוח“. אברהם תורג׳מן אומר: „אני לא קשוח. אני קפדן. יש לי לב חם. אצלי השימוש בשכר ובעונש הוא בלי איפה ואיפה, במידה הנכונה ובזמן הנכון.“

ואמנם, הפחד נעלם אחרי חודשים אח־דים. נשארה הערכה ויראת־כבוד. „אני אר־הב אותו,“ אומר שוטר הרושם רפורט. „אני מכיר אותו והוא מכיר אותי. נכון, אני לא כל־כך חשוב, אבל אנחנו חברים. פעם הוא קרא לחבר שלי ושטח אותו. הוא לא כעס. הוא ידע שהממ״ר צודק, ולא הרגיש דפוק.“

דפק או לא דפק?

מ ישטרת חיפה התפרסמה לאחרונה ב„100% גילוי עבירות־מוסר.“ „לא!“ מתקן תורג׳מן. „לא היו 100%, היה רק 97%.“ ולא מטעמי צניעות מופגנת הוא אומר זאת, אלא מטעמי דייקנות מופלגת.

הפגנות ושביתות אלימות יש בכל ה־ארץ, אך לא בחיפה. כשנאבקו נהגי אגד ורצו לחסום כבישים, הגיע אליהם ה־ממ״ר. מה שנאמר באותה שיחה אינו ידוע. שני הצדדים מסרבים לגלות זאת. אך אחרי חצי שעה הוסר המיכשול מ־הכביש.

הסטודנטים באוניברסיטת חיפה אינם משתמשים בנשק ההפגנות האלימות. הם משוחחים ונותנים הרצאות. „אני בא אלי־הם ומדבר איתם.“

ושוב, לא ברור בדיוק מה נאמר, אך העובדה קיימת — שקט רגוע.

נושא הפשע המאורגן, כן ולא, הוא נושא רגיש במישטרה. תת־ניצב אברהם תורג׳מן אומר: „יש פשע מאורגן. זו הי־תה טעות טאקטית נוראה של המישטרה, שלא הודתה בזה. אמרו, יש פשע, אבל לא כמו בארצות־הברית.׳ נתפסו להגדרות תיאורטיות. לא מעניין איזה פשע מאור־גן יש פה, העיקר שיש.“

גם חוש־הומור יש לתורג׳מן: „זה מז־כיר לי בדיחה. חוקר אחד הלך עם בחו־רה לרופא, שיקבע אם נאנסה או לא. כשיצאה הבחורה, קיבל החוקר מכתב מפו־רט, ובו פרטים רפואיים מדוייקים. הוא התבלבל, חזר לרופא ושאל אותו: ‚תגיד דפק או לא דפק?׳ אותו דבר אצלנו, צריך להחליט כן או לא, ואני אומר כן.“

„היום, כל היערכות המישטרה היא ב־כיוון החשיפה,“ הוא טוען. „אנחנו רוצים להקים בחיפה, בקרוב מאד, יחידה מר־כזית ללוחמה בפשיעה, שתעסוק בבילוש, מיחלק־סמים וצוות חקירה קבוע. זה יהיה אגרוף מרכזי, שיופעל רק בנושא החשיפה, ויכוון ישר לפרצוף של מישהו, בעוצמה אדירה.“

„זה לא יפה“

ב חיפה, כעיר נמל, בעיית הזנות בולטת ביותר. האם יש להתיר זנות חוקית?

„אני לא חושב שצריך להשקיע בזה הרבה מדי. אני בעד זנות מאורגנת, אבל אני יודע שזה לא יפתור את הבעייה. ה־חוק לא יכיר בזונות קטיגות, הן תישאר־נה ברחוב, גם אם יוקמו בתי־בושת. מיל־בד זה יהיו אנשים שלא ירצו להיכנס למקום חוקי, והם ימשיכו להסתובב ב־רחוב.“

גם חיפה נגועה בסמים. אמנם השימוש בסמים קשים, כמו הרואין, מורפין ואום־יום אינו שכיח, אך הבעייה בכללותה קיימת.

בשנה האחרונה נסגרו 16 תחנות למ־כירת חשיש. „זה היה קשה, הרבה מאר־בים, שימוש בסוכנים לקניית הסם, וכדו־מה. אני לא משלה את עצמו שלא נפ־תחו תחנות חדשות. אבל עובדה היא ש־השוק יבש עכשיו. קשה להשיג. אז מש־תמשים בסמים סינתטיים, כמו אדולן ודולסטין,“ אומר מפקד המרחב.

„יש פשע מאורגן“

שכנים נובח ומפריע לה לישון. הממ״ר צחק ואמר לו: „אילו היית מספר לי ש־תפסת ארבעה גנבים, לא הייתי שמח כל־כך.“

אברהם תורג׳מן מתעורר ב־4.40, שוחה שעה בבריכה מחוממת, ומגיע ב־6.30 לתח־נת־המישטרה. קולן נשמע מדי פעם בפעם במכשיר־הקשר הצמוד אליו כל שעות היום והלילה. מספר שוטר־נהג: „פעם נסע־תי בניידת, ושאלתי בקשר איך להגיע למקום מסויים. פיתאום אני שומע קול מוכר, קיבלתי שוק. זה היה הממ״ר. הוא הסביר לי, ובסוף אמר שאם יש בעיות, שאתקשר שוב.“

הוא עבר את כל סולם־התפקידים ה־

„די לי במאתיים שוטרים כדי לכבוש את העיר“

ועד? אני בעד נציגות לקבילות השוט־רים. שלשוטר יהיה למי לפנות והיכן להתלונן. אני מוכן להיות נושא־הדגל של השוטרים. חשוב ששוטר יידע שיש מי שמתעניין מה קורה לו.“

דמות שוטר־המקוף של פעם, זה המס־תובב בשכונה ומדברים איתו כשעצובים ובודדים, הוא דמות השוטר האידיאלי של הממ״ר. מספרים שפעם הגיע תורג׳מן לתח־נת טירת־הכרמל, השכונה בכניסה לחי־פה, שהתחנה בה הוקמה רק השנה. השו־טר המקומי סיפר לו שב־1.30 בלילה הגי־עה אליו אשה וסיפרה לו שהכלב של ה־

„הבעייה הקשה היא הנוער. לא נוער־שוליים, אלא כאלה שבאו מבתים טובים אפילו במושגים שלי. בהתחלה לא הס־כימו בבתי־הספר לשתף פעולה עם ה־מישטרה. אמרו שזה לא יפה. עכשיו, לצע־די, הם משוכנעים שאין ברירה. אצלנו זה נושא מועדף, עם דגש חזק. גילהם עד חורמה.“

נגד אירגון־שוטרים

ד ממ״ר שוקד התארגנות שוטרים. „לא בתפקיד הזה. שוטר זה משהו מיוחד. מה יהיה אם חייליי צה״ל יקימו מישטרתי. „אי־אפשר למרוח אותו,“ אומ־רים באיזור. יחד עם זאת הוא מקבל הצ־נחת־אנשים, כלומר, קציני־צבא ואקד־מאים, הבאים ישר לדרגות־קצונה. „אם יש ראש על הכתפיים, לא מוכרחים להת־חיל מההתחלה.“

הממ״ר הצליח להוכיח לפיקוד המיש־טרתי הבכיר שנישטרת מרחב חיפה היא „רנטבילית“. כדבריו: „כמו כל עסק, גם המישטרה, אם היא לא מצליחה להוכיח שהיא כדאית, אז לא צריך להשקיע בה, בניגוד לדעה הקיימת שאם לא מצלי־חים, אז צריכים לתגבר. יש לי היום למעלה מאלף שוטרים. הייתי צריך עוד 200 שוטרים ורכב, כדי לכבוש את העיר כולה, ושיהיה כמו שאני רואה את זה.“

כריס בייבי

(המשך מעמוד 41)

וכי הגיע ללוס־אנג׳לס במיוחד כדי לי־קלוט את פס הקול של דרך החופש. מאד מעוניין לדעת, אם מכירים אותו בישראל. אני מספרת לו שהוא כוכב אמיתי ושהסרט שיירה מוקרן בתל־אביב כבר חודשים, ו־הסרט כוכב נולד הוקרן על מסכי הקול־נוע כימעט חצי־שנה. ועוד אני מספרת, ששירו, אני ובובי מגי, הוא נכס צאן־ברזל באוסף של כל תקליטן ישראלי המכבד את עצמו. הוא לא מאמין.

„זה מדהים,“ אומר כריס, „אתה יושב לך כאן, בארצות־הברית, וחושב שהכל מתרחש סביבך. והנה, יש איזו מדינה, ישראל שמה, שאתה לא יודע עליה דבר בעצם, אבל שם, בישראל, יש אנשים שאוהבים אותך. זה מה שכה נפלא ב־להיות כוכב קולנוע. זה הרבה יותר מאשר להיות זמר. אתה מצטלם לסרט, והסרט מוביל אותך לכל רחבי העולם, ואנשים לומדים להכיר אותך בכל העולם. מי יודע, אולי באחד הימים אקפוץ לביקור פרטי בישראל.“

אני אומרת לו שאין סיכוי שהביקור יהיה פרטי, וכי מרגע שכף רגלו תדרוך

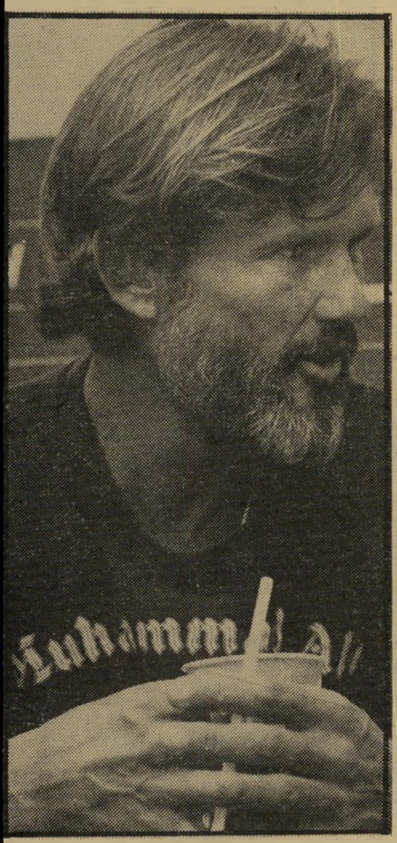

כריס כריסטופרסון
מוחמד הוא הגדול מכולם

על אדמת ישראל הוא יהיה אדם עסוק מאד: „ראה מה עשו בישראל לבארי ניומן, לסטארסקי ולאחים.“

על האחים הוא לא שמע, ואני צריכה לספר לו על שחקני הסידרה האנגלית. הוא צוחק ושואל אם מכירים בארץ את ארצ׳י באנקר. אני אומרת שכן, והוא אומר שהוא אוהב את הסידרה. לפעמים, כשהוא בבית בצהריים, הוא אוהב להסתכל על אופרות־סבון ועל ארצ׳י באנקר.

הוא איש עסוק מאד, לדבריו. כשיסיים את סידרת הקונצרטים שלו ברחבי ארצות־הברית הוא רוצה לשחק בסרט שיביים הבימאי הלוהט ביותר באמריקה, מייקל צ׳פינו, מי שביים את סירטו של רוברט דה־ניירו צייד הצבאים וזכה באוסקר. אחר כך מחכים לו סרטים נוספים.

אחרי שסיים את צילומי דרך החופש גילח את זקנו. בא לו לשנות תדמית. אבל כשהסתבר לו שאנשים לא אוהבים אותו בתדמיתו החדשה, החליט לחזור אל הזקן. אשתו טוענת שזה יותר סכסי עם זקן. אני שואלת שוב על אשתו והוא שוב מתחמק מלהשיב.

הוא מוכן לומר עליה רק זאת: „אם תשאלי אותה מהו הדבר הקשה ביותר שעבר עליה במיסגרת החיים המשותפים שלנו, תגלי שהיתה זו קינאתה לי.“

קינאה מוצדקת, בלי שום ספק.